

URZĄD PATENTOWY w WARSZAWIE OPIS PATENTOWY

B27d 1

Nr 29018.

Kl. 38 c, 1/01.

Ernst Bär, Mosern.

Sposób wytwarzania niepekających fornirów.

Zgłoszono 29 lipca 1937 r.

Udzielono 12 sierpnia 1939 r.

Jest rzeczą znaną, że forniry są mało wytrzymałe w kierunku włókien drzewa, wskutek czego pękają one łatwo przy wytwarzaniu, przenoszeniu i przeróbce ich, co powoduje znaczne straty.

Wadę tę starano się usunąć przez podklejanie fornirów lub też za pomocą szwów z nitek włókienniczych lub drucików metalowych, umieszczonych w poprzek do kierunku włókien na samym fornirze.

Środek pierwszy, tj. podklejanie, utrudnia dalszą ^{przeróbkę} ~~przeróbkę~~ fornirów i powoduje znaczne zwiększenie ich grubości przy równoczesnym zmniejszeniu ich giętkości. Natomiast umieszczanie szwów uszkadza cenny materiał fornirów wskutek przebijania ich nitkami lub drucikami, pomijając już tę niedogodność, że nitki, leżące na obu powierzchniach płytki, wytworzonej z jednego lub więcej arkuszy forniru, czy-

nią zastosowanie takich fornirów do wielu celów praktycznie niemożliwe.

Według wynalazku zwiększenie wytrzymałości poszczególnych arkuszy fornirów ^{możliwe} ~~odbywa się~~ również za pomocą nitek z materiałów włókienniczych lub podobnych, umieszczonych w poprzek do kierunku włókien, jednak w ten sposób, że nitki te wpuszcza się na odpowiednią głębokość w same arkusze fornirów. Zabieg według wynalazku ma tę zaletę, że fornir oraz użyta do jego wzmocnienia nitka ochraniają się wzajemnie dzięki temu, że wpuszczona nitka jest chroniona we wnętrzu forniru przed wszelkimi zewnętrznymi wpływami, co umożliwia, że jej działanie, wzmacniające fornir, odbywa się bez żadnej przeszkody.

Na załączonym rysunku uwidoczniono, tytułem przykładu, postać wykonania spo-

sobu według wynalazku. Fig. 1 przedstawia widok perspektywiczny forniru, obrabianego według wynalazku, a fig. 2 — widok końcowy gotowego forniru.

Na powierzchni pnia drzewa lub też forniru gotowego 3 wykonywa się wcięcia, dzięki którym uzyskuje się w jednym lub kilku miejscach płat lub płyty 4 położone w poprzek do kierunku włókien drzewa, po czym wkłada się wzdłuż wierzchołka wcięcia 5 np. nitkę, drucik lub sznurek 6. Następnie dociska się wytworzony poprzecznie płat 4 z powrotem do powierzchni forniru i umacnia się go w tym położeniu, np. przez przyklejenie. Zabieg ten czyni fornir wytrzymałym przeciw pojawianiu się na nim podłużnych rys, pęknięć.

Zagłębianie nitek, drucików lub sznurków może się odbywać bądź na maszynach podczas wytwarzania fornirów, bądź w fornirze już gotowym.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób zabezpieczenia fornirów od podłużnych pęknięć przez zaopatrzenie ich w ułożone w poprzek do kierunku włókien nitki z materiałów włókienniczych, drucików metalowych lub podobnych, znamieny tym, że nitki wpuszcza się pod powierzchnię poszczególnych arkuszy fornirów.

2. Sposób według zastrz. 1, znamieny tym, że w poprzek na powierzchni forniru wykonywa się podcięcia (4), w które zakłada się nitki, druciki lub sznurki (6), po czym podcięcia te dociska się z powrotem do powierzchni forniru i przytwierdza w tym położeniu.

Ernst Bär.

Zastępca: inż. W. Suchowiak,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

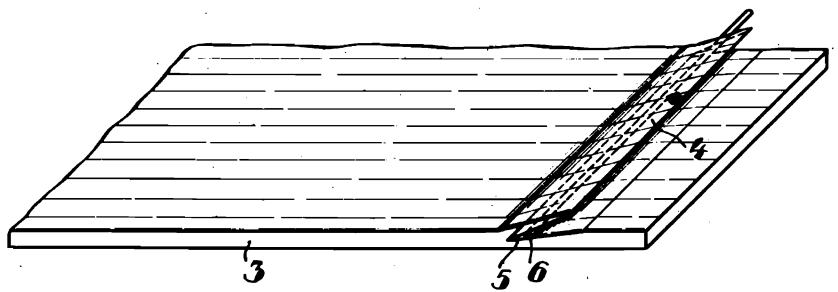

Fig. 2.

